

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2300/2015
23.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужиоца С.П. из Б., чији је пуномоћник В.Ш., адвокат из Б., против туженог П. Ц.М. АД из Б., кога заступа С.Р., адвокат из Б., ради оцене законитости отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 731/14 од 19.02.2015. године, у седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 731/14 од 19.02.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Правноснажним решењем Вишег суда у Београду Гж1 731/14 од 19.02.2015. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П1 2285/11 од 22.09.2014. године, којим није дозвољено понављање поступка у овом спору по предлогу тужиоца од 04.08.2011. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијано решење применом чл. 412. став 4. у вези чл. 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге одређене битне повреде поступка ревидент не указује.

У конкретном случају, решењем Првог општинског суда у Београду П1 1553/03 од 17.11.2004. године, које је потврђено решењем Вишег суда у Београду Гж1 232/10 од 23.03.2011. године, одбачена је као неблагоприятна тужба у овом

спору, којом је тужилац тражио оцену законитости решења о отказу уговора о раду од 21.11.2003. године и враћање на рад. Наиме, на рочишту одржаном 17.11.2004. године изведен је доказ саслушањем тужиоца у својству парничне странке и утврђено да је побијано решење туженог тужиоцу достављено 27.11.2003. године. Како је тужбу у овом спору тужилац поднео 29.12.2003. године, по истеку законског рока од 15 дана у коме је могао тражити судску заштиту по тада важећем Закону о раду („Службени гласник РС“, бр. 70/01), тужба је одбачена као неблаговремена. Решењем Врховног касационог суда Рев2 943/12 од 07.11.2012. године одбијена је као неоснована ревизија тужиоца изјављена против правноснажног другостепеног решења.

Тужилац је 04.08.2011. године поднео предлог за понављање поступка из разлога прописаних чланом 422. став 1. тачка 1, 4. и 9. (погрешно означено као тачка 10) Закона о парничном поступку. Разлог за понављање поступка из члана 422. став 1. тачка 1. ЗПП односи се на незаконито поступање суда, који није доставио решење о отказу уговора о раду са исписаним датумом тужиоцу, односно његовом пуномоћнику на изјашњење, због чега тужиоцу није била дата могућност да расправља пред судом. Притом, ни суду ни странкама никада није презентирано решење о отказу уговора о раду са исписаним датумом у оригиналу, већ у фотокопији. Други разлог за понављање поступка из чл. 422. став 1. тачка 4. ЗПП односи се на то да је тужилац ангажовао судског вештака за графологију и графоскопију после правноснажног окончања поступка. У свом налазу и мишљењу од 02.08.2011. године овај вештак је утврдио да датум на решењу о отказу уговора о раду највероватније није написао тужилац, већ неко треће лице, због чега се ради о фалсификату, а суд је своју одлуку управо засновао на томе да је тужилац као датум пријема решења уписао 27.11.2003. године. Коначно, разлог за понављање поступка из чл. 422. став 1. тачка 9. ЗПП односи се на нови доказ - налаз и мишљење вештака графолога, који је тужилац стекао могућност да употреби.

Према чл. 422. став 1. тачка 1. Закона о парничном поступку, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако јој незаконитим поступањем, нарочито пропуштањем достављања, није била дата могућност да расправља пред судом. Према ставу 1. тачка 4. овог члана, разлог за понављање поступка може бити и ако се одлука суда заснива на исправи која је фалсификована или у којој је оверен неистинит садржај. Притом, према чл. 424. став 1. тачка 3. овог закона, предлог за понављање поступка из овог разлога подноси се у року од 30 дана од дана када је странка сазнала за правноснажну пресуду у кривичном поступку, а ако се кривични поступак не може спровести, од дана када је сазнала за обуставу тог поступка или за околности због којих се поступак не може покренути. Коначно, према чл. 422. став 1. тачка 9. ЗПП, разлог за понављање поступка може бити и ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би за њих могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Притом, према чл. 423. став 2. ЗПП, понављање из овог разлога, као и из разлога прописаних чланом 422. став 1. тачка 1. ЗПП, може се дозволити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање правноснажно окончаног поступка у овом спору. Расправно начело у поступку није повређено, односно тужиоцу незаконитим поступањем суда није ускраћена могућност да расправља, јер је његов пуномоћник на рочишту 17.11.2004. године тражио рок за изјашњење о исправи која је на том рочишту презентирана (решење о отказу уговора о раду). Међутим, тужилац је приступио на ово рочиште и изјавио на записнику да је потпис на полеђини тог решења његов потпис и да му је решење уручено 27.11.2003. године, после чега је и саслушан у својству парничне странке, а пуномоћници странака нису имали ни питања, ни предлога, ни приговора у вези изведених доказа. То указује на чињеницу да разлог за понављање поступка из чл. 422. став 1. тачка 1. ЗПП није испуњен. Такође, тужилац неосновано захтева понављање поступка из разлога прописаних чланом 422. став 1. тачка 4. ЗПП, указујући да се судска одлука заснива на фалсификованој исправи. Тај разлог за понављање поступка може се истицати само уколико постоји правноснажна осуђујућа пресуда донета у кривичном поступку, којом је утврђено извршење кривичног дела фалсификовања исправе или овере неистинитог садржаја, што у овом случају не постоји. У суштини, из овог разлога подносилац предлога изводи и други разлог за понављање поступка из чл. 422. став 1. тачка 9. ЗПП, који се односи на нове чињенице и нове доказе на основу којих би за њега могла бити донета повољнија одлука да су употребљене у ранијем поступку. Међутим, тужилац је као нови доказ поднео налаз и мишљење вештака графолога на околност истинитости потписа и датума пријема отказног решења. Тај доказ не представља нови доказ у смислу чл. 423. став 2. ЗПП, јер је тужилац то могао изнети у жалби, изјављеној против решења којим је тужба одбачена као неблаговремена, а он је то учинио тек по пријему правноснажне другостепене одлуке донете у овом спору, која је за њега била неповољна.

У ревизији тужиоца, у претежном делу, понављају се жалбени наводи, који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, коју прихвата и ревизијски суд.

На основу чл. 412. став 4. у вези чл. 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 150. Закона о парничном поступку, јер опредељени трошкови за одговор на ревизију, које је тужени тражио, не спадају у трошкове потребне ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**